Vastavalt deklaratsioonis püstitatud ülesandeile esitas valitsus Riigikogule rea eelnõusid. Nii võeti vastu seadus, mille järgi kinnisvarade sundmüük maal lubatakse ainult talvekuudel (1. okt. kuni 1. märtsini). 23. märtsil võeti vastu „põllupidajate võlgade korraldamise seadus“ (moratooriumiseadus).

Selle seadusega anti võimalus põllupidajaile, kelle võlg on üle 500 kr., kui see oli tekkinud enne 14. jaan. 1932, saada võlamaksu sundpikendust, mille andmist otsustab maakonna põllupidajate võlgade korraldamise komisjon. Moratooriumi saavad need põllupidajad, kelle võlg ei ole suurem kui talu väärtus ja kui see võlg ei ole tekkinud omast hooletusest või kergemeelsusest. Ei saa need, kes esitavad valeandmeid, või paluja ei ilmu komisjoni, või kui paluja on tunnistatud maksujõuetuks. Moratooriumi saavad kasustada ainult need, kes selleks ise vastava komisjoni poole pöörduvad. Põllupidaja varandust ei saa moratooriumi ajal määrata sundmüügile ega arestida. Ka ei saa selle aja jooksul võlgnikku tunnistada maksujõuetuks. Moratooriumi kestus on üks aasta. 1932. a. kestes anti moratooriumi umbes 200 talundile.

24. märtsi seadusega vähendati põllupidajail teatud tingimusil tulumaksu 50 protsendi võrra.

Tööpuuduse vastu võitlemise otstarbeks viidi läbi 1) n. n. teenistusvahekordade korraldamise seadus, mille järgi keelati olla teenistuses riigi- või omavalitsusasutistes või ettevõtetes ühel isikul kahel kindlapalgalisel kohal; 2) anti Vabariigi valitsusele õigus vallandada üks abikaasadest, kui nad mõlemad on riigi või omavalitsuse teenistuses ja kui ühel neist palk tõuseb 140 kr. või üle selle linnades ja 80 kr. või üle selle maal ja alevites.

Ka tõsteti valitsuse poolt tolle umbes 100-lt artikllilt 20—400 protsendi võrra. Peale tollide tõstmist oli valitsus sunnitud teisegi rahvale mittemeeldiva sammu astuma, nimelt teostama tasumaksmist uussakslastele. Uussakslastele (end. Eesti territooriumil elanud sakslased-mõisaomanikud, kelle mõisad võõrandati

Eesti kroonika 1932 , lk. 21